

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **Oživení, o. s.**, se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, zastoupeného Mgr. Andreou Kohoutkovou, advokátkou se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kapitána Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 6. 2013, čj. ÚOHS-R153/2013/IN-12015/2013/320/EDy, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, čj. 29 A 37/2013 – 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Andrey Kohoutkové.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce požádal podáním ze dne 24. 4. 2013 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Konkrétně se domáhal poskytnutí profesních životopisů:

- a) všech dosavadních předsedů a místopředsedů žalovaného (r. 1996 - 2013), a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, označení vykonávané funkce, časové období výkonu funkce, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni nástupu do funkce a relevantní odborná praxe předcházející nástupu do funkce předsedy či místopředsedy žalovaného;

b) dalších osob, které jsou či byly oprávněny samostatně rozhodovat jménem žalovaného ve správních řízeních v letech 2010 - 2013 (dnes pravděpodobně pracovní pozice v organizační struktuře Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže označená jako ředitel sekce), a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, označení vykonávané funkce, časové období výkonu funkce, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni nástupu do funkce a relevantní odborná praxe předcházející nástupu do této funkce u žalovaného;

c) všech současných členů rozkladových komisí žalovaného (r. 2013), a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, označení rozkladové komise, označení předsedy rozkladové komise, den zahájení činnosti člena rozkladové komise, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni zahájení činnosti člena rozkladové komise a relevantní odborná praxe předcházející vzniku funkce člena rozkladové komise.

2. Žalovaný částečně vyhověl žádosti žalobce přípisem ze dne 17. 5. 2013 a poskytl požadované informace v následujícím rozsahu:

ad a) jméno, příjmení, rok narození, označení vykonávané funkce, časové období výkonu funkce všech dosavadních předsedů a místopředsedů žalovaného; dále informaci o nejvyšším dosaženém vzdělání ke dni nástupu do funkce a o relevantní odborné praxi předcházející nástupu do funkce předsedy a místopředsedů žalovaného, kteří působili v dané funkci v době poskytnutí informace;

ad b) jméno, příjmení, rok narození, označení vykonávané funkce, časové období výkonu funkce osob, které jsou či byly oprávněny samostatně rozhodovat jménem žalovaného ve správních řízeních v letech 2010 - 2013;

ad c) jméno, příjmení, rok narození, označení rozkladové komise, označení předsedy rozkladové komise, den zahájení činnosti člena rozkladové komise všech členů rozkladových komisí žalovaného v době poskytnutí informace, tj. v roce 2013.

3. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2013, čj. ÚOHS-V50/2013/IN-8671/2013/610/ISn, žalovaný odmítl žádost o poskytnutí informací v části týkající se (I) údajů o nejvyšším dosaženém vzdělání a relevantní odborné praxi členů rozkladových komisí, protože se jednalo o nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, (II) údajů o nejvyšším dosaženém vzdělání a relevantní odborné praxi bývalých předsedů a místopředsedů žalovaného, ředitelů sekcí a členů rozkladových komisí, kteří byli zaměstnanci žalovaného, protože se jednalo o osobní údaje, které podle § 8a informačního zákona žalovaný může zpracovávat pouze v souladu s § 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů.

4. Předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce rozhodnutím ze dne 26. 6. 2013, čj. ÚOHS-R153/2013/IN-12015/2013/320/EDy.

II.

5. Žalobce napadl rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 19. 12. 2014, čj. 29 A 37/2013 – 71, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje).

III.

6. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

7. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil vzájemný vztah informačního zákona a zákona o ochraně osobních údajů, zejm. chybně podřadil informace o nejvyšším dosaženém vzdělání a relevantní odborné praxi pod výjimku stanovenou v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

8. Informovanost veřejnosti a možnost kontroly výkonu věcí veřejných podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) patří mezi politická práva, zatímco právo na ochranu soukromí a ochranu osobního života podle čl. 10 Listiny patří mezi základní práva a svobody. Stěžovatel zdůraznil ochranu osobnostních práv a odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2002, sp. zn. IV. ÚS 315/01, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 12. 1992, *Niemietz proti Spolkové republice Německo*, stížnost č. 13710/88, a Analýzu účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím vydanou dne 10. 12. 2007 Ministerstvem vnitra. Ochrana soukromého života fyzických osob nesmí být podle stěžovatele pojmána restriktivně, jak to učinil krajský soud při provedení testu proporcionality.

9. Každý zásah do ústavně zaručeného práva musí mít zcela pevný a přesvědčivý zákonný základ. Krajský soud nerespektoval hranici vymezenou v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů a nepřipustně ji rozšířil ve prospěch práva na informace, pokud pod zákonnou výjimku podřadil také odbornou praxi. Ta podle stěžovatele nemá bezprostřední souvislost s výkonem veřejné a úřední činnosti.

10. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 – 79, o veřejné a úřední činnosti vypovídají informace o tom, jaká rozhodnutí zaměstnanec zpracovával, na jakých projektech se podílel, kolik má zpracovaných případů, jak dlouho případy zpracovává, tedy jakým způsobem zaměstnanec veřejné správy vykonává svou práci. Krajský soud se k tomuto rozsudku nijak nevyjádřil, přestože z něj stěžovatel vyšel v obou správních rozhodnutích při provedení testu proporcionality a odkázal na něj i ve vyjádření k žalobě. Soud tak zatížil rozsudek nepřezkoumatelností.

11. Dále stěžovatel nesouhlasil s tím, jak krajský soud provedl test proporcionality. I pokud se na určitou informaci vztahuje výjimka, je třeba zohlednit povinnosti stanovené v § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, které vychází z čl. 10 Listiny. Ačkoliv byly určité informace vyňaty z obecného režimu zpracování osobních údajů, výjimka měla být následně vyhodnocena v rámci testu proporcionality. Předmětná výjimka ze základního režimu zpracování osobních údajů rozděluje soukromou sféru a veřejnou sféru. Pokud údaj náleží do veřejné sféry, nastává kolize ústavně zaručených práv žadatele o informaci s právy dotčených osob. Požadoval-li žalobce životopisné údaje konkrétních osob, bylo nepochybné, že požadoval informace soukromého charakteru. Bylo proto podstatné, zda byly předmětné údaje výlučně součástí soukromí daných osob, nebo zda náležely také do veřejné sféry.

12. Kolizi základních práv bylo třeba řešit testem proporcionality. První dvě podmínky (vhodnost a potřebnost) byly podle stěžovatele splněny. Při posouzení třetí podmínky (porovnání závažnosti kolidujících základních práv) stěžovatel vyšel z metodického doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů, z něhož vyplývá, že veřejně činné osoby se do jisté míry vzdávají svého soukromí rozhodnutím vykonávat veřejné funkce, přičemž míra omezení ochrany soukromí přibližně odpovídá společenskému významu zastávané funkce. V posuzované věci tedy osoby, které reprezentují stěžovatele navenek a současně mají rozhodovací pravomoci

(současný předseda a místopředsedové, příp. ředitelé sekcí), nemohly počítat se zvýšenou mírou ochrany své identifikace v souvislosti s žádostmi o informace vypovídající o jejich veřejné či úřední činnosti. V tomto rozsahu tedy stěžovatel žádosti žalobce vyhověl.

13. Rozhodnutí ve věci zpravidla podepisují místopředsedové a předseda stěžovatele. Postavení těchto osob by se dalo přirovnat k postavení soudce a ve vztahu k nim byl příslušný odkaz krajského soudu na náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10. Ředitelé sekcí, byť mají jisté rozhodovací pravomoci, nereprezentují stěžovatele běžně v médiích a jen stěží si je veřejnost spojí se stěžovatelem.

14. Podle stěžovatele byl nepřijatelný obecný závěr krajského soudu, že poskytnutí údaje o nejvyšším dosaženém vzdělání a relevantní odborné praxi zaměstnanců veřejné správy je zcela legitimní bez rozdílu jejich funkčního zařazení. Takový závěr je v rozporu i s citovanou metodikou. U osob, které nemají rozhodovací pravomoci ve věci samé a nereprezentují stěžovatele navenek, nelze nalézt dostatečný zájem na jejich identifikaci pro účely veřejné diskuse o jejich vzdělání a odborné praxi. Opačný výklad by znamenal výrazný zásah do jejich soukromí.

15. S krajským soudem nelze souhlasit, že by údaj o relevantní odborné praxi zaměstnanců veřejné správy významně přispíval k informování společnosti o tom, jaké požadavky musí uchazeč o jednotlivé funkce splňovat. Tyto informace lze získat z výběrových řízení na konkrétní pozice, není třeba je znát individuálně ke každé osobě, snad jen s výjimkou předsedy a místopředsedů.

16. Odkaz krajského soudu na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 – 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, nebyl příslušný, protože § 8b informačního zákona stanoví, že se údaje poskytnou, zatímco v nyní posuzované věci je třeba postupovat případ od případu.

17. Stěžovatel shrnul, že informace o nejvyšším dosaženém vzdělání a relevantní odborné praxi předcházející nástupu zaměstnance do pracovní pozice ve veřejné správě nevypovídají o jeho veřejné a úřední činnosti, nespádají proto pod výjimku stanovenou v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů a nemohou být poskytnuty bez souhlasu dotčených osob. Pracovní sféra patří do soukromého života, proto i údaj o odborné praxi je detailem soukromého života, u něhož lze prolomit ochranu soukromí jen po posouzení každého individuálního případu za pomoci testu proporcionality.

IV.

18. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

19. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

20. Kasační stížnost není důvodná.

21. Stěžovatel nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informací mimo jiné v části týkající se údajů o dosaženém vzdělání a relevantní odborné praxi ke dni nástupu do funkce bývalých předsedů a místopředsedů stěžovatele, ředitelů sekcí a členů rozkladových komisí, kteří byli jeho zaměstnanci (zbývající část žádosti o informace není předmětem řízení o kasační stížnosti). V kasační stížnosti stěžovatel setrval na stanovisku, že odepření předmětných

informací bylo důvodné s ohledem na ochranu soukromí dotčených osob. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil.

22. Pokud určitý údaj o fyzické osobě patří nejen výlučně do soukromí dotčené osoby, ale je také součástí veřejné sféry a existuje veřejný zájem na jeho poskytnutí, vztahuje se na něj nejen právo na ochranu soukromí subjektu údajů, ale také právo na informace svědčící naopak žadateli o předmětnou informaci. Podle judikatury Ústavního soudu profesionální sféra a informace o ní, včetně údaje o profesní minulosti osob působících ve veřejném životě, obecně náleží do sféry veřejné, a to bez ohledu na konkrétní okolnosti posuzované věci (náleze ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, nebo náleze sp. zn. I. ÚS 517/10, odst. 17). Ústavní soud dodal, že jednotlivci i veřejnost mohou mít legitimní zájem v zásadě na všem, co může souviset s fungováním moci ve státě. Veřejná diskuse může totiž působit i jako veřejná kontrola činnosti státu. Také Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že právo na informace patří mezi klíčové nástroje kontroly výkonu veřejné moci, které brání její možné zneužitelnosti (viz např. rozsudky ze dne 13. 8. 2014, čj. 1 As 78/2014 – 41, č. 3127/2014 Sb. NSS, ze dne 7. 5. 2009, čj. 1 As 29/2009 – 59, nebo ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007 – 89, č. 1532/2008 Sb. NSS).

23. Nejvyšší správní soud proto nepochyboval, že údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy náleží z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím také do veřejné sféry. Otázky, zda jsou pracovní pozice ve veřejné správě obsazovány lidmi s odpovídající kvalifikací, jsou důvodně předmětem veřejného zájmu a jsou způsobilé přispět k veřejné diskusi. Na požadované údaje tedy dopadá právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 4 Listiny. Tato skutečnost ovšem sama o sobě nestačí pro závěr, zda lze předmětné informace poskytnout.

24. Právo žadatele o informace se totiž často střetává s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, které mu zaručují čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny. Vztah mezi uvedenými základními právy je promítnut do § 8a informačního zákona, podle kterého: „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“ Při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133).

25. Pro posouzení, které z předmětných dvou základních práv má v konkrétní věci převážet, je třeba použít testu proporcionality, který se tradičně skládá ze tří kroků: v prvním kroku je zvažováno kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku kritérium potřebnosti (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), ve třetím kroku kritérium proporcionality v užším smyslu (porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).

26. Z napadeného rozsudku vyplývá, že právě takový sled úvah tvoří podklad závěrů krajského soudu. Stěžovatel proto nedůvodně vytkl krajskému soudu, že nesprávně posoudil vzájemný vztah informačního zákona a zákona o ochraně osobních údajů.

27. Krajský soud nepochybil ani při aplikaci výše uvedených východisek na konkrétní skutkové okolnosti. Názor stěžovatele a krajského soudu se rozchází ve třetím kroku výše popsaného testu proporcionality. Soud proto nepovažuje za nutné zabývat se prvními dvěma kroky.

28. Třetí kritérium porovnává závažnost obou v kolizi stojících práv s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. Rozhodnou otázkou tedy je, zda a jak intenzívně by poskytnutí požadovaných informací zasáhlo do soukromého a osobního života zaměstnanců stěžovatele, jichž se požadované informace týkaly.

29. Nejvyšší správní soud neshledal, že by se informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi dotýkaly soukromého života dotčené osoby natolik, aby je obecně nebylo možné poskytnout. Jak podotkl již krajský soud, v řadě případů se jedná o informace běžně dostupné z veřejných zdrojů či patrně z akademického titulu připojeného ke jménu.

30. Zveřejnění informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi za běžných okolností nepředstavuje žádnou podstatnou újmu. Nedoťká se výsostně intimního nebo osobního prostoru. Nejedná se o citlivý osobní údaj ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů. Nelze ji považovat ani za informaci, která by dotčenou osobu nějak urážela nebo snižovala její lidskou důstojnost. Sama o sobě tato informace nemá negativní informační obsah. Negativní konotaci by mohla získat např. tehdy, pokud by dosažené vzdělání a odborná praxe zcela zjevně neodpovídaly pozici, kterou zaměstnanec veřejné správy zastává. V takovém případě by ovšem bylo zcela namístě na takovou skutečnost upozornit a podrobit ji veřejné diskusi. V tomto ohledu lze najít určitou paralelu s úvahami rozšířeného senátu vyslovenými v odst. 82 rozsudku rozšířeného senátu čj. 8 As 55/2012 – 62. Odkaz krajského soudu na předmětný rozsudek proto nebyl nepřiléhavý.

31. Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že dosažené vzdělání a odborná praxe ke dni nástupu do funkce bez dalšího nevyovídají o kvalitě práce odváděné konkrétním zaměstnancem veřejné správy, tato skutečnost nesnižuje význam předmětných informací pro veřejnou diskusi o tom, zda jsou místa ve veřejné správě obsazována lidmi s odpovídající kvalifikací.

32. V této souvislosti soud zdůrazňuje také preventivní funkci možnosti poskytnout informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy, která napomáhá předcházet nežádoucím situacím, motivům a jevům ve veřejné správě. Již pouhý právní stav umožňující v zásadě komukoliv, aby získal předmětné informace, vede k větší odpovědnosti a transparentnosti při obsazování pozic ve veřejné správě. Naopak situace, kdy by předmětné informace byly utajovány, by mohla přispět ke ztrátě důvěry veřejnosti ve státní orgány a zákonnost jejich rozhodování. Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné, aby správní soudy svou rozhodovací činností přispívaly k maximálnímu naplnění principu otevřenosti veřejné správy, který stojí v základu úpravy práva na informace. Jedině tak může právo na informace efektivně plnit svou výše popsanou kontrolní funkci, a tím i přispívat ke zvyšování kvality výkonu veřejné správy a k růstu její důvěryhodnosti v očích veřejnosti.

33. Z výše uvedených důvodů soud nesouhlasil ani s námitkou, že veřejný zájem na poskytnutí údajů o dosaženém vzdělání a odborné praxi existuje pouze u těch nejvyšších funkcí v rámci veřejné správy. Zájem na transparentnosti veřejné správy a její kontrole existuje

nejen u osob, které reprezentují daný úřad navenek a s nimiž si veřejnost spojuje daný úřad na základě jejich vystupování v médiích, ale i u dalších osob, které se na výkonu veřejné správy podílejí. Nadto nelze přehlédnout, že funkce, u nichž stěžovatel odmítl poskytnout sporné údaje, nebyly nevýznamné z hlediska podílu na rozhodovací činnosti. Jednalo se o bývalé předsedy a místopředsedy stěžovatele, ředitele sekcí a členy rozkladových komisí, kteří byli současně zaměstnanci stěžovatele. U těchto funkcí bezpochyby existuje legitimní zájem na veřejné diskusi o odbornosti osob, které je vykonávají.

34. Nejvyšší správní soud souhlasil také se závěrem krajského soudu, že informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „*veřejná a úřední činnost*“ obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě (a to jak v obecné rovině, tak v konkrétním případě) a mají příčinnou souvislost s pracovněprávním vztahem mezi zaměstnanci a stěžovatelem. Tento závěr není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 57/2010 – 79. V předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud neprovedl uzavřený výčet okruhu informací, které spadají pod pojem „*veřejná a úřední činnost*“, ale vyjádřil se k § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů pouze v souvislosti s posouzením otázky, zda lze pod tento pojem podřadit informaci o výši odměny poskytnuté zaměstnanci veřejné správy.

35. Krajský soud nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud se k předmětnému rozsudku výslovně nevyjádřil. Soud je povinen posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí a vypořádat se s právními argumenty stran, není ale povinen vyjádřit se samostatně ke každému rozsudku, na který správní orgán odkázal v napadeném rozhodnutí nebo ve vyjádření k žalobě. Krajský soud dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů podřadil informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy pod § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

36. Z výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud uzavřel, že veřejný zájem na poskytnutí požadovaného typu informací o zaměstnancích veřejné správy převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob. Zásah do soukromí je pouze omezený a zcela přiměřený. Pokud by se v konkrétním případě ukázalo, že žádost o informace, které by bylo jinak třeba vyhovět, má za cíl poškodit dotčenou osobu, jíž se informace týká (např. ji šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči ní nenávisť apod.), bylo by možné předmětné informace odeprít na základě principu zákazu zneužití práva (srov. rozsudek rozšířeného senátu čj. 8 As 55/2012 - 62, odst. 91 a 120). Existenci takových okolností však stěžovatel netvrdil.

37. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

38. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil ihned po provedení nutných procesních úkonů k věcnému projednání kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

39. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

40. Procesně úspěšný žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou a náleží mu náhrada nákladů řízení. Ta je představována náklady na zastoupení za jeden úkon právní služby (vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku) ve výši 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d),

§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K této částce je nutno připočíst náhradu hotových výdajů advokátky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupkyně Mgr. Andrea Kohoutková není plátkyní DPH. Soud proto určil náklady řízení v celkové výši 3400 Kč, které je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Andrey Kohoutkové.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2015

JUDr. Jan Passer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Klimešová, DiS.